

організацію СПР. Аналіз кореферентних співвідношень на комунікативному рівні дасть змогу виявити потенційні можливості мовних засобів та їх реалізації у процесі розвитку мови, а також досить глибоко розкриє синтаксичні потенції СПР у плані синтагматики та парадигматики на конкретному синхронному зрізі.

У перспективі запропоновані тут принципи та параметри дослідження СПР можуть дати достовірні результати щодо встановлення мінімалістичної моделі СПР та семантичної карти мікротексту у цілому. Планується також розглянути структурні властивості скремблінгу як одного з видів переміщення на рівні поверхневої структури СПР.

Література

Ахманова 1966: Ахманова, О.С. Словарь лингвистических терминов. – Изд. 2-ое, стереотип. [Текст] / О.С. Ахманова (ред.) – М.: Советская энциклопедия, 1966. – 606 с. – 40 000 пр. – ISBN 7-1-5-62-68.

Гуйванюк 1999: Гуйванюк, Н.В. Формально-семантичні відношення в системі синтаксичних одиниць. – Чернівці: Рута, 1999. – 336 с. – 500 пр. – ISBN 966-568-188-5.

Приходько 2002: Приходько, А.М. Складносурядне речення в сучасній німецькій мові: синтактика, семантика, прагматика [Електронний ресурс]: Автореф. дис. ... д-ра філол. наук: 10.02.04 / А.М. Приходько; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2002. – 35 с. – Режим доступу: <http://www.lib.ua-ru.net/inode/5875.html>.

САЛІ 2010: Современная американская лингвистика: фундаментальные направления [Текст] / Под ред. А.А. Кибрика, И.М. Кобзевой, И.А. Секериной. – Изд. 4-е. – М.: Книжный дом «ЛИБРОКОМ», 2010. – 480 с. – ISBN 978-5-397-01106-8.

Тестелец 2001: Тестелец, Я.Г. Введение в общий синтаксис. – М.: Российск. гос. гуманит. ун-т, 2001. – 800 с. – ISBN 5-7281-0343-X.

Chomsky 1995: Chomsky N. A Minimalist Program. – London: The MIT Press Cambridge, Massachusetts. – 1995. – [2nded]. – 420 p. – ISBN 0-262-03229-5

Chomsky 2002: Chomsky N. Syntactic Structures. – [2nded]. – Berlin – New York: Mouton de Gruyter. – 2002. – 117 p. – ISBN 3-11-017279-8

Chomsky 1981: Chomsky N. Lectures on Government and Binding. The Piza Lectures. – [7th ed.]. – Berlin – New York: Mouton de Gruyter, 1981. – 371 p. – ISBN 0-262-531128-3

Lees 1957: R.B. Review on [Chomsky N. 1957] // Vol.29. – P. 113–127.

Джерела

Faulkner William Light in August. – СПб.: Каро, 2006. – 446 с. – ISBN 5-89815-683-6

В статтє рассматривается возможность применения теории принципов и параметров к исследованию центральной единицы синтаксиса – предложения. Главными модулями этой теории считаются X-штрих-теория, Теория ограничения, Теория управления, Теория надежда, Тета-теория, Теория связывания.

Ключевые слова: клауза, грамматика составляющих, трансформационные правила, комплементаризер, комплемент, агент, аргумент, рекурсивная фразовая категория.

The article deals with the applying rules of Principles and Parameters for investigating the sentence as the main unit of syntax. The main modules of this theory are considered to be X-Bar Theory, Bounding Theory, Government Theory, Case Theory, Theta-Theory, Binding Theory.

Keywords: clause, grammar of immediate constituents, transformational rules, complementizer, complement, agent, argument, recursive phrase category.

Надійшла до редакції 29 вересня 2010 року.

Юлія Наливайко

ББК Ш12=411.4+Ш10*23

УДК 81'367.333

СИНКРЕТИЗМ ТА ОМОНІМІЯ: ДИФЕРЕНЦІЙНІ ПАРАМЕТРИ

Простежено особливості організації системи поліфункціональних граматичних форм парадигми «полісемія – синкретизм – омонімія». Виділені основні диференційні параметри явищ синкретизму й омонімії на формальному, функціональному і семантичному рівнях.

Ключові слова: поліфункціональна граматична форма, полісемія, синкретизм, функціональні омоніми, перехідність.

Інтерес до синкретизму в різні періоди розвитку науки про мову пояснюється складною природою цього явища, яке вимагає комплексного вивчення у граматичному, лексико-семантичному та дериваційному аспектах на всіх рівнях мовної системи. Проблеми, пов'язані з асиметричним дуалізмом словоформ, стали предметом

тривалих дискусій, виявляючи нові перспективи у вивченні синкретизму, контамінації, полісемії, омонімії, дифузності.

Мова – явище динамічне, що виявляється в процесі розвитку у здатності виходити за межі того, що реалізовано, скеровувати мовознавців на пошуки нових реалізацій плану вираження. У результаті поступового процесу зникнення паралелізму двох планів (змісту і вираження) виникає омонімія або полісемія (при одному плані вираження і двох планах змісту), а також синонімія (при одному плані змісту і двох планах вираження).

Для всебічного осмислення синкретичних мовних одиниць, зокрема членів речення, слід урахувати специфіку організації системи поліфункціональних граматичних форм парадигми «полісемія – синкретизм – омонімія», оскільки недостатня вивченість характеристик і меж синкретизму призводить до сплутування явищ синкретизму, перехідності, омонімії та нейтралізації. Диференціація синкретизму й омонімії може ускладнюватися недостатньою увагою до граматичного аспекту та відсутністю системного підходу. Саме тому, що синкретичні й омонімічні форми наділені однаковим взаємозв'язком з одиницями синтаксичного рівня, відбувається об'єднання явищ омонімії та синкретизму й у парадигматиці у випадку непослідовного розмежування одиниць різних рівнів. При вивченні взаємозв'язку омонімічних і синкретичних форм з одиницями морфологічного рівня подібне нерозрізнення не спостерігається, оскільки на рівні морфології омонімічні та синкретичні структури мають різний взаємозв'язок з іншими конструктивними одиницями цього рівня.

У парадигмі «багатозначність – синкретизм – омонімія» явище синкретизму виступає родовим загальнорівневим явищем, яке співвідноситься з граматичною та лексичною омонімією як видовими поняттями. Відмінність синкретизму від омонімії, з одного боку, й полісемії – з іншого, є відмінністю потенційного знаку від актуалізованого. Ці явища різних рівнів, хоча причиною появи всіх трьох є зрушення, що відбуваються в процесі розвитку та функціонування мови. Пошуки структурних і семантичних диференційних параметрів синкретизму й омонімії стали предметом аналізу статті.

Актуальність статті визначається неоднозначністю тлумачення в сучасних дослідженнях перехідних структур, визначення статусу яких дозволить з'ясувати диференційні параметри родового поняття синкретизму та його видової реалізації – омонімії.

Мета статті – дослідити особливості співвідношення синкретизму та омонімії як явищ однієї групи перехідних структур, визначивши на формальному, функціональному і семантичному рівнях їхні відмінні риси. Реалізація поставленої мети дасть можливість розширити уявлення про специфіку другорядних членів речення синкретичного типу та зробить прозорішою методику розмежування явищ синкретизму й омонімії у реченнєвому контексті.

Поставлена мета передбачає розв'язання таких **завдань**:

- з'ясувати відмінності у співвідношенні синкретизму й омонімії;

- окреслити критерії розмежування явищ синонімії та омонімії за формальним і змістовим принципами.

У сучасній лінгвістиці існує кілька різних поглядів на співвідношення синкретизму та суміжних із ним явищ, які можна поділити на три напрями. Одні вчені зараховують синкретизм до граматичної омонімії (І. В. Висоцька), інші – до багатозначності та поліфункціональності граматичної форми (В. В. Виноградов, Г. М. Воронцова), треті називають синкретизм нейтралізацією (М. Я. Блох, А. Мартине). Паралельно з наведеними поглядами синкретизм розглядається також як поняття парадигматики мови та пов'язується із незворотними системними змінами в процесі розвитку мови (Л. Єльмслев), В. В. Бабайцева, Л. Л. Безобразова та З. В. Валюсінська вважають контамінацію та дифузність явищами, що належать до синтагматики мови та до «живих» процесів, які супроводжують використання поліфункціональних одиниць у мовленні.

Термін «синкретизм» використовується в дослідженнях з морфології у зв'язку із явищем відмінкового синкретизму, а також у роботах, присвячених перехідним явищам у граматиці сучасної мови (В. І. Фурашов, Л. Д. Чеснокова, І. Г. Данилюк, І. В. Висоцька). Наявністю явища синхронної перехідності в морфології О. С. Ахманова обґрунтовує виникнення функціональних омонімів. В. В. Бабайцева визначає функціональні омоніми як «етимологічно споріднені слова, що збігаються за звучанням і належать до різних частин мови» [Бабайцева 1967: 14]. На основі різних синтаксичних функцій дослідниця пропонує використовувати термін «омокомплекс», що об'єднує ряд функціональних омонімів із диференційованими та синкретичними рисами. Таким чином, морфологічний синкретизм досліджується у зв'язку з неоднозначністю структурно-семантичних властивостей частин мови та невизначеністю морфологічного статусу деяких слів у різних синтаксичних умовах.

Морфологічний синкретизм тісно пов'язаний із синкретизмом членів речення, що підтверджує думку про універсальний характер явищ перехідності, притаманний усім рівням мовної системи. Утворення комбінованого компонента з простого завжди супроводжується виділенням в окремий компонент частини змісту, що був притаманний вихідному.

Синкретизм і перехідність. Аналіз визначень явищ перехідності та синкретизму дає можливість стверджувати, що синкретизм є наслідком і виявом процесів перехідності, а також ці два явища перебувають у причинно-наслідкових зв'язках, причому синкретичні одиниці можуть аналізуватися в межах теорії перехідності.

Синкретизм і полісемія. Синкретизм є складовою частиною полісемії, її конкретною реалізацією, яка в той же час має здатність реалізовуватися в мові як самостійний засіб мовної економії.

Синкретизм і поліфункціональність. Поліфункціональність розглядається як здатність словоформи виступати в ролі різних частин мови в різних синтаксичних умовах або виявляти різні синтаксичні функції; явище синкретизму є реалізацією двох і більше морфолого-синтаксичних функцій в одній словоформі у визначеному контексті.

Л. Єльмслев пропонує два тлумачення синкретизму: 1) синкретизм у парадигматиці; 2) синкретизм у синтагматиці, який виявляється лише при врахуванні контексту, напр.: *запрошення друга = друг запросив* або *друга запросили*. Різницю між цими двома видами синкретизму можна пов'язати із особливостями реалізації структур у тексті: у першому випадку синкретична форма сприймається лише в одному значенні, у другому – синкретизм виникає за певних умов, а саме – в позиції при віддієслівному іменникові. Перше явище може бути інтерпретоване як омоформія. У другому випадку прихована багатозначність зберігається за рахунок віддієслівного іменника, в семантичній структурі якого поєднуються компоненти предметності та процесуальності, що дозволяє словоформі реалізовувати атрибутивні та об'єктні відношення із залежним компонентом.

Утворення синкретичної конструкції з простих структур завжди відбувається шляхом виокремлення частини змісту, притаманної вихідній структурі. Тому аналізована парадигма являє собою розчленування змісту основної вихідної форми, через що можливим стає згортання парадигми та заміна принципу «або...або» принципом «та...та». Цим пояснюється й неможливість омонімії в парадигмі, а усунення розчленованості в обох мовних планах сприяє утворенню синкретичних знаків.

Схожість омонімічних і синкретичних структур основана на тому, що вони побудовані за єдиним принципом: один нерозчленований елемент форми слугує для одночасної номінації кількох функцій одного лінгвістичного знака. Як приклад можна навести словосполучення *малюю другу [картину]* – *малюю другу [лану киці]*, в яких у словоформі *другу* відбувається суміщення різних форм внутрішньочастиномовної парадигми. В аналізованому явищі спостерігається поступове скорочення експліцитності вираження мовних функцій. Зміни в конструкціях, що супроводжуються редукцією форм при збереженні кількості функцій (вони суміщаються в одній конструкції), є виявом явища синкретизму, напр.: *малюнок другу* (об'єктно-означальний синкретизм).

При виділенні диференційних параметрів синкретизму й омонімії важливого значення набуває з'ясування причин виникнення цих явищ. Оскільки омонімія – це формальний збіг різних мовних одиниць, значення яких не пов'язані між собою, можна говорити про те, що досліджуване явище охоплює різні номінативи. І. П. Сусов виділяє кілька причин виникнення омонімів: 1) збіг експонентів слів, різних у минулому за звучанням; 2) різні шляхи походження слів; 3) утворення омонімічних слів від однієї дериваційної основи в різний час; 4) паралельне функціонування в мові власне українського та запозиченого слова; 5) запозичення слів із різних джерел; 6) розпад полісемії слова.

При аналізі функціонування синкретичної словоформи в структурі речення виявляється вторинна синтаксична функція словоформи, при якій категорійне і синтаксичне значення не збігаються. Функціонування словоформи у вторинній функції може мати два наслідки: по-перше, воно може приводити до зміни категорійного значення даної словоформи, що свідчить про її перехід в іншу частину мови; по-друге, воно може зумовлювати якісні зміни синтаксичних функцій, появу нових, синкретичних функцій.

Синкретизм конструкцій виникає в результаті того, що у вторинній функції стикаються два значення, які не збігаються, – категорійне значення та значення синтаксичне; ці значення взаємодіють, і виникає нове, синкретичне синтаксичне значення. Синкретизм може охоплювати й форму, в результаті чого з'являються неморфологізовані члени речення.

Отже, поняття «первинні та вторинні синтаксичні функції» відображають не лише зрушення у функціонуванні словоформ, але й якісну різницю синтаксичних функцій. Вторинність синтаксичних функцій словоформ є одним із основних чинників, який викликає появу синкретичних одиниць. Однак доречною постає необхідність відповіді на таке питання: *які процеси зумовлюють появу у словоформи вторинної функції, в результаті чого словоформа починає виконувати невластиву їй функцію?* Умовно ці процеси можна поділити на дві групи – синтаксичні та морфологічні, хоча, звичайно, вони взаємопов'язані. До синтаксичних процесів належать: еліпсис дієслова; перерозклад синтаксичних зв'язків у структурі речення; руйнування стабільності порядку слів, що призводить до переосмислення основного лексичного значення словоформи та появи у неї нового синтаксичного значення й нової функції. До морфологічних чинників (які призводять до появи у словоформи вторинної синтаксичної функції) належить синкретизм на рівні категорійного значення слова, зумовлений процесами словотворення, а також лексико-морфологічний синкретизм окремих груп слів та окремих словоформ, який склався історично.

Для обґрунтованого відмежування омонімії від синкретизму необхідно використовувати якомога більше зіставних даних, що дозволять з'ясувати, які ознаки превалюють: тотожні над диференційними або навпаки – диференційні над спільними. Однакову увагу слід приділяти як семантичним, так і формальним чинникам. При виділенні диференційних ознак досліджуваних явищ враховуються кілька параметрів, оскільки функціональні омоніми використовуються лише при таких синтаксичних умовах, як певні синтаксична функція та порядок слів у реченні, співвіднесеність з іншими словами, характер зв'язку між членами речення, еліпсис означуваного слова.

Омонімія – збіг двох різних лексичних або варіантів граматичних значень в одній формі – розглядається як видовий різновид синкретизму, і на цій підставі виділяються такі диференційні параметри цих двох явищ.

1. Словоформи, між якими наявні омонімічні відношення, співвідносяться з явищами навколишньої дійсності ізольовано одна від одної, тому між ними не існує асоціативного понятійно-семантичного зв'язку, що властиво словоформам синкретичного типу. Понятійно-тематична співвіднесеність слів-омонімів різна, оскільки реалізація в тексті або розмовному мовленні одного слова з омонімічних виключає використання іншого.

Отже, можна говорити про омонімічні конструкції, якщо відсутні відношення семантичної мотивованості. Своєрідність омонімічних структур полягає у спільній дериваційній і семантичній історії, проте синхронічно вони не мають активних дериваційних і семантичних зв'язків між собою. Конструкції синкретичного типу об'єднані дериваційними відношеннями і мають спільні семи. Усі випадки, коли конструкцією одночасно виявляються два і більше значення, кваліфікуємо як синтагматичну полісемію, виявом якої на рівні речення є явище синкретизму.

2. Омонімія виявляється у збігу в одному елементі вираження двох і більше елементів різного категорійного змісту. Елементи однієї граматичної категорії пов'язані між собою, оскільки знаходяться в опозиції (мають спільну основу протиставлення – спільне граматичне значення категорії). Отже, омонімія в мікропарадигмі (внутрішньокатегорійна омонімія) загалом не можлива, і можна говорити лише про міжкатегорійну омонімію. Розмежування внутрішньокатегорійних і міжкатегорійних форм як синкретичних і омонімічних, що збігаються в плані вираження, не суперечить положенню про різний характер внутрішньокатегорійного та міжкатегорійного зв'язку форм. Це твердження обґрунтовується тим, що форми в мікропарадигмі об'єднані спільним для них граматичним значенням, а міжкатегорійні форми як члени різних граматичних категорій мають відповідно різне узагальнене значення.

3. Синкретизм є лінгвістичним поняттям із більш широкою системною співвіднесеністю, ніж омонімія. Так, якщо для констатування омонімії достатньо встановити відношення хоча б із двома мовними одиницями на ґрунті ідентичності плану вираження і відмінності в плані змісту, то для констатування явища синкретизму необхідно співвіднести форму, що аналізується, з усією підсистемою, до складу якої входить синкретична форма, оскільки при синкретизмі дієслівних форм наявне нерозмежування окремих протиставлень у парадигмах, які відрізняються в інших частинах дієслівної системи. Отже, першочергової ваги набирає визначення частиномовної приналежності самої аналізованої словоформи та слова, з яким вона корелює.

4. Синкретизм – це один із випадків нерозмежування в одних структурах системи того, що розмежується в інших структурах тієї ж системи. У випадку ж омонімії дві і більше словоформи, тотожні на формально-граматичному рівні, різняться двома і більше неоднорідними грамемами в плані змісту, тобто омонімія полягає в збігу в одному елементі вираження двох і більше елементів різного категорійного змісту.

Отже, для омонімії характерна тотожність формального вияву. Синкретичним конструкціям також притаманна спільність формального вираження, однак формальним носієм синкретизму постає словоформа загалом, а не морфема.

5. Явище омонімії може кваліфікуватися за умови збігу морфем, що утворюють словоформи, які не належать до однієї парадигми. У цьому випадку омонімі не пов'язані між собою і не впливають на характер морфологічної системи.

Для явища синкретизму характерним є збіг у різних розрядах одного й того ж парадигматичного ряду. На відміну від омонімії, синкретизм об'єднує словоформи, що суттєво впливають на морфологічну систему, провокують зміни в ній.

Отже, явище омонімії констатується при випадковому чи нерегулярному збігові форм у парадигмі, на відміну від синкретизму.

6. При омонімії словоформа використовується у первинній функції. Якщо словоформа використовується у вторинній функції, але при цьому не відбувається транспозиційних змін, можна говорити про синтаксичну омонімію, при якій «однакові з формально-граматичного боку синтаксичні конструкції реалізують різні синтаксичні значення і можуть виконувати в реченні різні функції» [Чеснокова 1996: 196]. Синкретична конструкція виявляє тільки вторинну синтаксичну функцію.

Поява синкретичних форм свідчить про тенденцію до усунення в мові системної надлишковості, яка виникає з розвитком синтаксичних засобів, при якому одне значення виражається і морфологічними засобами, і засобами інших мовних рівнів. Щодо омонімії, то окремого вивчення потребує міжпарадигматична омонімія. Спираючись на системний підхід до мовних явищ та виділені диференційні параметри, можна констатувати, що схожість синкретизму й омонімії є лише зовнішньою, за якою приховуються різні мовні явища.

Література

Бабайцева 1967: Бабайцева, В. В. Переходные конструкции в синтаксисе [Текст] / В. В. Бабайцева. – Воронеж, 1967.

Боярська 1996: Боярская, Е. Л. Взаимодействие когнитивных, семантических и прагматических аспектов явления полисемии [Текст] Е. Л. Боярская // Проблемы семантики и прагматики: Сб. науч. тр. / Калинингр. ун-т. – Калининград, 1996. – 11 с. – ISBN 5-230-08820-6.

Висоцька 2006: Высоцкая, И. В. Синкретизм в системе частей речи современного русского языка [Текст] / И. В. Высоцкая. – М., 2006.

Данилюк 2006: Данилюк, І. Г. Синкретизм у системі частин мови [Текст]: автореф. дис... канд. філол. наук: 10.02.01 / Донецький національний ун-т. – Донецьк, 2006. – 20 с.

Колесникова 2009: Колесникова, Т. В. К вопросу о выделении видов синкретизма [Текст] / Т. В. Колесникова // Гуманитарные исследования – 2009. – № 3. – С. 47-50.

Радутна 1996: Радутная, О. А. Синкретизм и полисемия как категория формально-содержательной языковой ассиметрии [Текст] / О. А. Радутная // Семантика языковых единиц: докл. V Международн. конф. – М., 1996. – Т. 1. – С. 35-36.

Холоділова 1993: Холодилова, Л. Е. О термине «синкретизм» в языке и речи [Текст] / Л. Е. Холодилова // Вопросы терминологии. – Нижний Новгород, 1993. – С. 127-133.

Чесноков 2005: Чесноков, П. В. Синкретизм статистический и динамический [Текст] / П. В. Чесноков // Сб. ст. научно-методического семинара TEXTUS. – Ставрополь, 2005. – С. 27-30.

Штайн 2005: Штайн, К. Э. Переходность и синкретизм в свете деятельностной концепции языка [Текст] / К. Э. Штайн // Сб. ст. научно-методического семинара TEXTUS. – Ставрополь, 2005. – С. 26.

Cruse 2000: Cruse, D. A. Meaning in Language: An Introduction to Semantics and Pragmatics [Text]. – Oxford University Press, 2000. – 424 pp.

Прослежены особенности организации системы полифункциональных грамматических форм парадигмы «полисемия – синкретизм – омонимия». Выделены основные дифференцирующие параметры явлений синкретизма и омонимии на формальном, функциональном и семантическом уровнях.

Ключевые слова: полифункциональная грамматическая форма, полисемия, синкретизм, функциональные омонимы, переходность.

There are investigated peculiarities of system organization of polyfunctional grammar forms of the paradigm «polysemy – syncretism – homonymy». Main differentiative criteria of events of syncretism and homonymy are marked on functional and semantic levels.

Keywords: polyfunctional grammar form, polysemy, syncretism, functional homonyms, transitivity.

Надійшла до редакції 27 вересня 2010 року.

Людмила Островська

ББК Ш12=411.4 x 221

УДК 81' 367. 623

РЕАЛІЗАЦІЯ МІСЦЕВИМ ВІДМІНКОМ АТРИБУТИВНИХ ВІДНОШЕНЬ

Висвітлено формально-синтаксичні особливості й семантичні вияви атрибутивних конструкцій із залежним місцевим відмінком.

Ключові слова: атрибутивні відношення, атрибутивна конструкція, система атрибутивних компонентів.

Категорія атрибутивності охоплює широке коло семантичних значень зі своїми спеціалізованими формами вираження, де в певних випадках спостерігається еквівалентність цілого ряду компонентів різноманітних синтаксичних конструкцій, які утворюють своєрідну семантичну мікросистему, специфіка якої виявляється в особливостях функціонування атрибутивних конструкцій в умовах контексту.

Функціональний вияв категорії атрибутивності характеризується наявністю ядра, напівпериферійних утворень, формально співвідносних з ядерною зоною, периферією.

Значення атрибутивності в ядерних конструкціях – це їх системно значуща внутрішня властивість, яка реалізується в семантико-синтаксичних відношеннях між предметом та ознакою й семним складом лексичних значень компонентів структури, яке підтверджується атрибутивним призначенням її компонентів.

Ядро категорії атрибутивності наповнено категорійними формами – якісними прикметниками, які, сполучаючись з конкретними іменниками, найповніше виражають сутність атрибутивної семантики.

Напівпериферійні зони категорії атрибутивності вміщують структури, формально співвідносні з ядерними. Обов'язковою вимогою для них постає спеціалізація в ознаковій функції і формально-граматична подібність до якісних прикметників. Усі напівпериферійні атрибутивні компоненти об'єднані тим, що в силу особливостей лексичного наповнення структур виражають атрибутивне значення не безпосередньо, а опосередковано, шляхом вказівки на інший предмет чи його ознаку.

Периферійні атрибутивні форми переважно зберігають семантику вихідної форми, саме тому в синтаксичних конструкціях виражаються складні синтаксичні відношення, специфіка яких виявляється залежно від лексико-граматичних особливостей опорного слова, лексичного значення залежного слова, а також від контексту, логічного співвідношення похідної й вихідної форм і відповідної конструкції з певними трансформами.

Периферійна зона атрибутивності репрезентована конструкціями, в яких залежний компонент виражений насамперед відмінково-прийменниковими формами іменника. У сучасному мовознавстві особливо актуальним є дослідження периферійних зон функціонально-семантичної категорії атрибутивності, що пояснюється